

COLUMN

Sjaak Bral

Herinneringen aan John Duivesteijn

Het was uniek in de wereld - een museum over volksbuurten. En voor John Duivesteijn was er geen twijfel mogelijk: dat museum moest in Den Haag staan. De plek? De Schilderswijk. Adri Duivesteijn was al jaren actief in de wijk toen hij zijn broer John vroeg om te helpen. Adri ging immers in de gemeenteraad voor de PvdA, die toen het verheffen van de arbeider nog hoog in het vaandel had staan. Wat John vervolgens voor elkaar kreeg, moet worden gezien als de allereerste succesvolle poging in Nederland om culturen met elkaar te laten kennismaken. De Schilderswijk, vol Hagenezen met een rauw randje, werd overspoeld door uitheemse bevolkingsgroepen. Daar waar an-

deren een angstbeeld voor ogen kregen zag John als eerste het potentieel: je moest niet naast elkaar leven in een wijk, je moest elkaar ontmoeten. Daar was een plek voor nodig. En met hart en ziel stortte John zich op die plek. Het Volksbuurtmuseum. Samen met een team van enthousiaste vrijwilligers kreeg John het voor elkaar. Een parel in een wijk die niet echt bekendstond om zijn goede imago. Vooroordelen wegnemen, dat was de missie van John. 'Ik ben ervan overtuigd dat in goede wijken meer gediscrimineerd wordt dan hier. Een groot deel van de Haagse bevolking heeft vooroordelen over de Schilderswijk, maar is er nog nooit geweest. Laat die mensen maar eens hier

komen.' De bloeiperiode van het Volksbuurtmuseum duurde van halverwege de jaren '80 tot begin 2000. Daarna kwam door politiek gekrakeel een einde aan de missie van John. Hij kon niet

“

In een wijk moest je elkaar ontmoeten

verdragen dat zijn initiatief om zeep werd geholpen, het heeft hem zeer aangegrepen. De gemeente probeerde daarna zelf in het pand een nieuwe organisatie op te tuigen, maar dat mislukte keer op keer. John Duivesteijn was een onvermoeibare, altijd krachtige voorman. Niet de baas, wel de leiding. Geen zwever maar een realist. Immer positief, dapper en bevlogen. Hij heeft de Schilderswijk en Den Haag een grote dienst bewezen door te laten zien dat, met de juiste aandacht en inzet, alle mensen kunnen samenleven. Wij zijn dankbaar voor zijn toewijding, voor de stad die hij zo innig liefhad.